

LA QUARESMA (II): EL TEMPS DE LA VERITAT

En molts llocs, els dies anteriors a la quaresma se celebren els Carnestoltes, unes festes caracteritzades per les màscares i les disfresses, pels balls, pel riure i per una alegria que no sabem molt bé si és expressió del goig de viure, o es tracta d'una fugida que busca el plaer com una via de fuga. Quan arriba el dimecres de cendra, ens llevem les màscares, no per a privar-nos del goig de viure, sinó perquè puguem arribar a conèixer la veritat de la nostra vida i, d'esta manera, poder donar-li una orientació justa. Acceptar este repte no és fàcil: és molt més còmode amagar-nos darrere les aparences, continuar vivint portats per les circumstàncies i evitar qualsevol pregunta que puga incomodar-nos.

La primera veritat que hem d'acollir és que la nostra vida és un do, el regal més bell que hem rebut i que, per tant, no podem disposar d'ella com si fórem amos. Hem de viure-la amb alegria i amb gratitud al nostre Creador, que desitja que tinguem vida i la tinguem en abundància. Cada dia, cada moment de la nostra existència és un renovat regal: visquem en contínua acció de gràcies. La quaresma no és temps de tristesa, sinó de gratitud i d'admiració per la grandesa dels dons de Déu. La nova creació que ha començat en la Pasqua de Crist pressuposa la bondat de tot allò creat per Déu.

Reconèixer-nos criatures implica acceptar que, de la mateixa manera que no ens hem donat l'ésser a nosaltres mateixos, tampoc som els qui decidim el bé i el mal. Això també ens ve donat: el bo i el dolent és el que és respectuós amb la nostra naturalesa o el que ens fa mal a nosaltres mateixos. La llei de Déu no és fruit d'una voluntat arbitrària, sinó el camí per a salvaguardar la nostra pròpia dignitat. La quaresma és temps de conversió perquè sovint actuem contra nosaltres mateixos, per la qual cosa necessitem recuperar la nostra integritat apartant-nos de tot allò que acaba danyant-nos a nosaltres mateixos.

Com a criatures som éssers finits, però en tots nosaltres existix un desig de plenitud. Tots desitgem ser cada dia més feliços. Un gran teòleg del segle XX va afirmar que l'home és un ésser finit que està obert a un horitzó infinit. D'una banda, desitgem una plenitud que no posseïm i, per una altra, temem perdre el que ja tenim. La fe cristiana ens il·lumina esta experiència en ensenyar-nos que, si Déu ens ha donat esta vida, és perquè desitja donar-nos una vida més plena: que ens ha creat per a fer-nos fills seus. La llei de Déu no és una norma perquè visquem com a esclaus, sinó per a ensenyar-nos el camí que ens porta a la plenitud que Déu vol per a tots nosaltres perquè ens estima. La quaresma és un temps per a descobrir davant Déu la veritat de la nostra vida, per a preguntar-nos si el camí que estem recorrent ens porta a la felicitat que Déu vol per als seus fills o ens allunya d'ella. La paraula de Déu ens convida en este temps a escollir el camí que conduïx a la vida. Per a això és necessari llevar-se les màscares i reconèixer la veritat del que som i del que fem.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***